

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z odwołania H. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 lutego 2011 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od postanowienia Sądu Apelacyjnego
z dnia 13 lipca 2010 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z 17 maja 2010 r. odrzucił odwołanie H. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 21 grudnia 2009 r., jako wniesione po upływie miesiąca od doręczenia decyzji (art. 477⁹ § 1 i § 3 k.p.c.). Ustalił, że pozwany wysłał decyzję listem zwykłym 22 grudnia 2009 r. i ubezpieczona otrzymała ją jeszcze w grudniu 2009 r. 11 stycznia 2010 r. udzieliła pełnomocnictwa radcy prawnemu. Odwołanie zostało wniesione 8 lutego 2010 r.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z 13 lipca 2010 r. oddalił zażalenie ubezpieczonej i potwierdził, że odwołanie zostało wniesione po terminie, gdyż decyzja została doręczona pod koniec grudnia 2009 r., zatem termin do wniesienia odwołania upłynął z końcem stycznia 2010 r. Odwołanie wniesiono dopiero 8 lutego 2010 r. i przekroczenie terminu nie nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującej się. Niezależnie od kwestii doręczenia decyzji w grudniu 2009 r., to „na

pewno” 4 stycznia 2010 r. odwołująca się znała treść decyzji i skoro skontaktowała się z pełnomocnikiem, to od tej daty biegł miesięczny termin do wniesienia odwołania. Wbrew twierdzeniom zażalenia odwołanie zostało złożone 8 lutego 2010 r., co potwierdza pieczęć kancelarii II Oddziału ZUS.

Skarga kasacyjna zarzuciła naruszenie: - art. 165 § 2 k.p.c. w związku z art. 477⁹ § 1 k.p.c., przez przyjęcie, iż odwołanie od decyzji zostało złożone skutecznie w dniu wpłynięcia odwołania do organu rentowego, a nie w dniu nadania pisma w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego; - art. 78 Konstytucji poprzez pozbawienie przez Sądy obu instancji ubezpieczonej prawa do zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez ZUS; - naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przyjęcie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie oraz uznanie przez Sąd, iż ubezpieczona mogła otrzymać decyzję organu rentowego pod koniec grudnia 2009 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest oczywiście uzasadniona. „Sąd Apelacyjny w sposób niewątpliwy naruszył przepis prawa materialnego, tj. art. 165 § 2 k.p.c. odmiennie interpretując wymieniony przepis i przyjmując, iż datą złożenia odwołania od decyzji organu rentowego jest data wpływu odwołania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych a nie data nadania w placówce pocztowej operatora publicznego. Interpretacja ta nie jest zgodna nie tylko z wykładnią literalną art. 165 § 2 k.p.c. ale również z orzecznictwem i doktryną”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi podstawa (wyżej *in extenso*) nie spełnia się jako przesłanka przedsądu.

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, lecz tylko czy wniosek o przyjęcie skargi wskazuje i wykazuje podstawę przedsądu. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Wniosek ma więc niezależnie od podstaw kasacyjnych wykazać, że spełnia się przesłanka przedsądu, jako że są to samodzielne i odrębne elementy skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i § 2 k.p.c.). Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.; nawet wtedy gdy skarga dotyczy odrzucenia

odwołania (pozwu), wszak nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia i przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji.

Wniosek w sposób szczególny przedstawia „oczywistą zasadność” skargi, gdyż zarzut naruszenia art. 165 § 2 k.p.c. łączy z zarzutem błędnej interpretacji tego przepisu (w sposób opisany we wniosku). Otóż zarzut ten jest bezpodstawny, gdyż Sąd wcale nie dokonał wykładni sprzecznej z treścią tego przepisu, wszak przepis ten jest jasny i nie wymaga nawet wykładni. Kardynalną regułą jest to, że oddanie pisma procesowego w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu. W tej sprawie Sąd nie powiedział, że przepis ten pozwala na wybór i stwierdzenie, że „datą złożenia odwołania od decyzji organu rentowego jest data wpływu odwołania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych a nie data nadania w placówce pocztowej operatora publicznego”. Sąd wszak nie ustalił, że odwołanie zostało nadane w placówce pocztowej operatora publicznego.

Z mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Związanie to odnosi się również do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż w przeciwnym razie zachodziłby dysonans pomiędzy etapem przedsądu i późniejszym ograniczeniem w rozpoznaniu skargi z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. bezpośrednio dotyczy oceny dowodów i w orzecznictwie utrwalone jest już stanowisko, że nie może stanowić podstawy zarzutu kasacyjnego, a to wobec ograniczenia z art. 398³ § 3 k.p.c.

Wiąże więc ustalenie, że decyzja została doręczona jeszcze w grudniu 2009 r. , a „niezależnie” że skarżąca знаła treść decyzji i pouczenia „na pewno” 4 stycznia 2010 r. Z drugiej strony Sąd nie ustalił, iżby odwołanie zostało wysłane w trybie art. 165 § 2 k.p.c. Innymi słowy SN jest związany ustaleniem dotyczącym daty doręczenia decyzji i daty wniesienia odwołania. Podstawa przedsądu tego ustalenia nie podważa, poprzestając na nieuprawnionym (sformułowanym) zarzucie naruszenia art. 165 § 2 k.p.c.

Skoro w sprawie nie ustalono, że odwołanie zostało wysłane 4 lutego 2010 r. w trybie przewidzianym w art. 165 § 2 k.p.c., to nie można stwierdzić, iż zostało wniesione w terminie miesiąca od dręczenia decyzji. W sprawie brak jest dowodu

„z daty stempla pocztowego” o nadaniu odwołania 4 lutego 2010 r. i skarga go nie przedstawiła. Wykracza to nawet poza potrzebę argumentacji, gdyż podstawę przysądzenia łączy się z nieuprawnionym zarzutem „odmiennej interpretacji” przez Sąd art. 165 § 2 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.